

umuligt at holde adskilt, hvad der er Mandens og hvad Konens, især da Lovforslaget fordrer, at hun skal føre et strengt Bevis derfor. Man kan ganske vist tænke sig, at Konen fortjener nogle Penge, som hun har i Lommen, og det er altsaa hendes. Sa, hvorledes stiller Forholdet sig saa? Enten er hun den stærkste, og saa faar Manden dem ikke, eller ogsaa er Hustruens ikke den stærkste, og saa tager han dem, enten vi have denne Lov eller ikke. Det er klart. Konen har intetsomhelst Rettsmiddel til at forhindre det, undtagen at hun — hvad der ganske vist kun er en Trusel — kan bagefter faae Manden straffet. Saaledes som Formuefællesskabet nu er, kan Manden ikke straffes, fordi han tager Konens Penge, thi Pengene ere hans; men dersom derimod Loven gaar igjennem, kan han i saadanne Tilfælde straffes som den, der har gjort Eiendomsindgreb hos en fremmed Person. Men nu vil jeg dog bede Enhver, der kjenner lidt til saadanne Forhold, at betænke, om han tror, at Hustruens, vel at mærke saa længe hun vil leve sammen med Manden, griber til den Udvei at forlange ham straffet. Det gjør Konen aldrig. Altsaa for hendes Vedkommende har Loven ingen Betydning, saalænge de leve sammen. Derimod har den ganske vist den Betydning, jeg nævnte før, naar Samlivet er hævet, at saa kan Hustruens forhindre Sligt ved at forlange Manden straffet, og da vil hun maaske ikke frympe sig saa meget derved, som hvor Samlivet ikke er hævet, men det er ogsaa den eneste Udvei hun har overfor Manden. Jeg tror nu, at man i det Hele skal være meget varsom med gennem Lovbestemmelser at opfordre den ene Ægtefælle til at anklage den anden. Det er Noget, som ikke ser godt ud, og som kunde medføre et meget slet Forhold mellem Ægtefællerne. Nei, vil man gjøre Noget for den Kone, som har været nødt til at flytte fra Manden, skal man give Politibestemmelser, hvorved Manden forhindres i at komme paa Hustruens Bopæl. Det vil være til Gavn for hende, naar hun kan paakalde Politiets Hjælp til at holde Manden borte; men at give hende den anden Ud- sigt til at faae Manden straffet, naar han tager Noget fra hende, hvad hun jo ikke engang kan oplyse, da den Slags Ting i Almindelighed sler under fire Dine, er ikke noget heldigt Mittel. Som sagt, jeg tror nu i det Hele, at det er en farlig Sag saaledes gennem Lovbestemmelser at ville regulere det mere eller mindre gode Forhold

mellem Ægtefæller. Den almindelige Mening gaar jo altid ud fra, at det er Mandens Skyld, men som jeg sagde før, jeg tror ingenlunde, at man altid kan sige, at det er Mandens Skyld; naar det ægtefællelige Forhold ikke er saa godt, som det skulde være. Man taler altid om Kvindens Rettigheder, medens jeg aldrig har hørt Nogen tale om Kvindens Pligter; men de to Ting skulde dog følges ad. Jeg mener ikke, at der her i Salen ikke er talt om Kvindens Pligter; men jeg sigter kun til de offentlige Udtalelser, der ere komne frem som Udbrud af de moderne Kvindeemancipationstheorier, der gaae ud paa, at Kvinden er den Forurettede, at hun skal stilles lige med Manden, og at det altid er Manden, der har Skylden; Kvinden har jo aldrig nogen Skyld. Jeg vil i den Anledning dog minde om de bekendte Ord: Folk sige nok, at Jeppe drikker, men de sige ikke, hvorfor Jeppe drikker! Det er et sandt Ord, Holberg sagde der, og det Ord kan man godt lade staa ved Magt endnu. Det er ingenlunde Mandens Skyld altid; det, at Kvinderne opdrages med den Tro for Die, at de blive forurettede, gjøre Meget til, at Ægtefællerne ikke ere, som de skulle være. Dersom de vare fagtmødige og ydmyge og kjendte deres Stilling som Hustru, det var noget Andet, men det opdrages de ikke til at være; de opdrages, som sagt, i den Tro, at de blive forurettede. Sa, der kunde siges Udstilligt om det Forhold, men jeg skal ikke opholde det høie Thing dermed. Der er dog eet Forhold, som jeg endnu maa berøre, som er meget væsentlig og af rent juridisk Betydning, det er Spørgsmaalet om Ægtefællers Forhold overfor Trebiemand. Det er jo givet, at, saalænge vi have Formuefællesskabet, er Forholdet rent og klart ligeoverfor Kreditorerne; men dette forvaller man nu i høi Grad ved en Lov som denne. Det er jo klart, at saalænge Formuefællesskabet bestaar, er Manden som Repræsentant for Boet ogsaa den, der er ansvarlig for Boets Gjæld; men hvorledes vil Forholdet blive, naar man nu giver Kvinden et Sæveie, hvorledes vil det egentlig stille sig? Der er i den Henseende en stor Mængde Lakuner i Lovforslaget, der ville vise sig ved den praktiske Anvendelse. Lad os tage et bestemt Exempel: en gift Dame, der er Modehandlerinde. Nu er Forholdet saaledes, at Manden er den eneste Repræsentant for Boet ogsaa med Hensyn til Forretningen; det er ham, der maa udstede Beglerne, stilske Gjælden osv. Nu siger Lovforslaget: Hun